Haandsrækning for Menigmand

i Kampen mod

Mormonerne.

Andet Oplag.

Priis 2 Sk.; 100 Expl. 1 Rdlr. 64 Sk.

Kjøbenhavn.

Forlagt af G. E. C. Gad.

Vimmelskaftet Nr. 15.

Thieles Bogtrykkeri.

1857.

Kjære christne Venner! Det er en stor Bekymring, der har grebet mig ved daglig at høre og læse om de mangfoldige danske Mænd og Qvinder, der forlade vor gode lutherske Bekjendelse for at finde Frelse og Salighed i den Lære, som Mormonerne udsprede iblandt os ikke alene ved at holde Forsamlinger, men ved at drage om fra Huus til Huus og besnære de Ubefæstede ved Ord og Løfter og ved de Skrifter, som de uddele. Jeg har selv oftere gjort den Erfaring i deres Forsamlinger og ved Samtale med disse Mennesker, hvor vanskeligt det kan være at udskille Sandheden fra Løgnen i denne nye Lære; thi de glemme sandelig ikke at slaae om sig med Skriftens Ord fra den ene Ende til den anden, for derved at indsmugle og indliste deres egen forføreriske Lære; — de udgive sig selv for og ville indbilde Andre, at de just ere de sande Christne, de indhylle sig i Sandhedens Klædning, men formaae dog ikke dermed at dække deres Bedragerier og Løgn. For dem, der allerede have hengivet sig til Forførelsen, ville mine Ord være ganske spildte, saavist som de neppe engang ville laane Øre til Guds Ord; men med dem har jeg heller slet ikke til Hensigt at tale; dem derimod, der idelig blive overløbne af disse saakaldte „sidste Dages Hellige", og som maae høre paa den vildfarende Lære uden at have Noget at kunne stille op imod den, dem har jeg ønsket at give en lille Haandsrækning mod de Fremstillinger og Angreb, som synes at være de meest fremtrædende i deres Prædikener og Omvendelsesforsøg. Og saa vil jeg ønske og bede til den Herre, der

har lovet at være med os alle Dage indtil Verdens Ende, at han vil lægge sin Velsignelse til, at Øinene maae kunne oplades, og at han, der er Lyset, ved sit Sandhedsord maa opklare og belyse det Løgnens og Mørkets Rige, som findes blandt denne Verdens Børn, at vi ikke hjælpeløse skulle drives om for enhver Lærdoms Veir, men maae blive faste i Troen indtil Enden, at vi kunne annamme Livsens Krone.

Mormonernes Paastand om deres nye Aabenbaring.

Vi ville nu først tale lidt om den nye Aabenbaring, som Mormonerne paastaae skal være given fra Gud ved Engelen Moroni til Amerikaneren Joseph Smith omtrent i Aaret 1830. De pleie at støtte deres Paastand paa følgende Maade: „Er Gud ikke den Almægtige? Har han ikke aabenbaret sig ved Moses, ved det gamle Testamentes Propheter og ved sin Søn Jesus Christus? Hvad skulde der være iveien for, at han i vore Dage kunde gjøre det selvsamme og udsende sin Engel til et Menneske, da Englene jo ere „tjenende Aander, udsendte til dem, der skulle arve Salighed" (Hebr. 1, 14)?" Hertil maae vi da svare: Jo sandelig er Gud den Almægtige, og han vilde ogsaa være istand til at aabenbare sig paany, om han fandt det nødvendigt og tjenligt for os; men lad os tye til Jesus Christus, som havde al Viisdoms og Kundskabs Fylde boende i sig, og som var Eet med Faderen, og lad os i Ydmyghed og Eenfoldighed først høre, hvad han siger os om denne Sag. Det vil jo dog Enhver indrømme, at det er en Sag af den yderste Vigtighed at komme til Klarhed om, og han er dog vel den, der bedst kan oplyse sin Faders Gjerning til Menneskenes Frelse. Siger han nu Noget om, at der efter lang Tids Forløb skulde komme en Prophet med et nyt Evangelium, som Mormonerne lære? **Nei, ikke et eneste Ord.** Der staaer virkelig i vore fire Evangelier ikke et eneste Ord, som kunde endog i det Allerfjerneste tale for en sand Prophet, der skulde opstaae i vore Dage; derimod taler vor Herre og Mester mangfoldige Gange om falske Pro-

pheter, der skulde komme efter ham, Matth. 24, 24. „Falske Christi og falske Propheter skulle opstaae og gjøre store Tegn og Undergjerninger." Marc. 13, 22: „Falske Christi og falske Propheter skulle opstaae og gjøre Tegn og underlige Gjerninger for at forføre." Det synes dog at maatte være tydeligt for Alle, at her er Advarsel nok for ikke strax at troe Enhver, der beraaber sig paa den almægtige Gud og udgiver sig for at være Prophet. „Farer ikke vild, mine Brødre, Gud lader sig ikke spotte." Gal. 6, 7.

Men, sige Mormonerne, Jesus behøvede heller ikke at forudsige om Joseph Smith, om de sidste Dages Prophet, ham var der spaaet tydeligt nok om i det gamle Testament; Enhver, sige de, der kun opmærksomt vil gjennemlæse det 3die og 4de Capitel hos Propheten Malachias, han skal nok see, hvor aldeles det, som er sagt om Elias, der skal komme førend den store Herrens Dag, Dommen, der skal brænde som en Ovn, hvor fortræffeligt det passer paa Joseph Smith og paa vor Tid. Men ogsaa her vil jeg bede Enhver, der vil vide lidt Besked om denne Elias, at tye til det nye Testament og høre, hvad der staaer. Der siger da først Engelen til Zacharias om Johannes den Døber, der skulde fødes ham, Luc. 1, 17: „Han skal gaae frem i Eliæ Aand og Kraft, at vende Fædrenes-Hjerter til Børnene;" juft de selvsamme Ord, som læses hos Malachias 4, 6. Fremdeles udtaler Jesus Christus sig saaledes om Johannes den Døber, Matth. 11, 14: „Han er Elias, som skal komme;" og Marc. 9, 13: „Men jeg siger Eder, at Elias er kommen." Nu skulde man dog efter saa tydelige Ord ikke troe, at Nogen, som gik i vor Herres Ærinde, kunde have videre at indvende; — men jo, Mormonerne vove dog at sætte sig op imod Jesu egne Ord. De sige: Hos Malachias staaer der, at han (Elias) skal komme førend Dommen, der er som en smeltende Ild; og det veed dog ethvert Barn nok, at Jesus Christus kom til Glæde for Menneskene, for at frelse dem, og ikke for at fælde Dom. — Dette er ganske sandt og dog kun den halve Sandhed, thi hvad siger Herren selv, Joh. 9, 39:

„Jeg er kommen til Dom i denne Verden," og Joh. 3, 19: „Men denne er Dommen, at Lyset er kommen til Verden;" og endnu stærkere hos Luc. 12, 49: „Ild er jeg kommen at kaste paa Jorden," og V. 51: „Mene I, at jeg er kommen at give Fred paa Jorden? Nei, siger jeg Eder, men Tvedragt." See, saadanne Ord af Christus tie de stille med og ville saa bilde os ind, at hidtil har Christus ingen Dom holdt i Verden; de mærke ikke, at Dommen er holdt i 1800 Aar og bliver hver Dag holdt over den ugudelige Verden og dem, der ikke ville troe Christus, ja over Mormonerne selv. Lad os i inderlig Ydmyghed slutte os til ham og hans Ord, og lad dem dømme os nu, saa behøve vi heller ikke at frygte, naar engang Herrens store Dag kommer, der jo skal komme bag paa os „som en Tyv om Natten" (2 Pet. 3, 10).

Endnu et Ord af den hellige Skrift vove de at anføre for Joseph Smith og hans nye Aabenbaring, nemlig Joh. Aab. 14, 6: „Og see, jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden." Vi maae da først bemærke, at der her slet ikke staaer et nyt men et evigt Evangelium, hvilket evige Evangelium dog vel er Guds Søns, Jesu Sendelse til Verden, som skrevet staaer, 1 Cor. 2, 7: „Hvilken Gud forud haver beskikket før Verdens Begyndelse til vor Herlighed." Og lad os dernæst læse de foregaaende Vers af dette 14de Capitel i Aabenbaringens Bog igjennem; jeg hidsætter nogle Ord her. „Og jeg saae, og see, Lammet (det er Christus) stod paa Zions Bjerg, og med det hundrede og fire og fyrgetyve tusinde, som havde dets Faders Navn skrevet paa deres Pander", V. 1; videre: „Disse ere de, som ikke have besmittet sig med Qvinder, thi de ere Jomfruer", V. 4; og: „i deres Mund er ikke funden Svig, thi de ere ustraffelige for Guds Throne", V. 5; — mon vi da ikke strax faae Indtrykket af, at disse dybe, alvorlige, prophetiske Ord tør man dog ikke omgaaes saa letsindigt med, at man nu med Bestemthed tør paastaae, at det derpaa føl-

gende 6te Vers, som taler om Engelen, der flyver gjennem Himmelen, at det er Engelen Moroni, der betroede sit Evangelium til Smith i Amerika? Og nu de efterfølgende Vers: „Og en anden Engel fulgte, som sagde, den er falden, den er falden, Babylon,“ V. 8. „Og den tredie Engel fulgte dem, og sagde med høi Røst: Dersom Nogen tilbeder Dyret“ o. s. v.“, V. 9; mon her denne anden og tredie Engel, som efter Johannes Ord skulle komme samtidigt med den første, mon de have viist sig for Joseph Smith? Det lære Mormonerne slet ikke Noget om selv. Men saa gaaer det sandelig heller ikke an, naar man taler om Forstaaelsen af Guds Ord, at en Sværmer kommer og river et Sted ud af dets Forbindelse, naar det passer i hans Tankegang og til den Brug, han vil gjøre deraf, — medens dog den hele øvrige Sammenhæng vidner lige derimod. Hvad Johannes her betroer os i sin Aabenbarings Bog, det vil sandelig engang gaae i Opfyldelse, naar Herren kommer igjen; men lad os i den Henseende minde hverandre om et Ord af Jesus: „Seer til, at I ikke blive forførte; thi Mange skulle komme under mit Navn og sige, at Tiden er kommen nær. Gaaer derfor ikke efter dem!“ Luc. 21, 8.

Mormonernes Paastand, at de kunne gjøre Mirakler, og om deres falske Lære.

Efter disse, som jeg haaber, med Skriftens egne Ord tilstrækkeligt tilbageviste Paastande, skulde man ikke troe, at de kunde komme frem med flere Vidnesbyrd for deres nye Aabenbaring og deres prophetiske Kalds Tilforladelighed. Jo, sige de, vi kunne gjøre Mirakler og prædike, og det er dog Kjendetegn paa de sande Guds Mænd. De vide godt, at vi heller ikke have anden Prøvesteen for en Prophets Sendelse fra Gud, end at han er „mægtig i Ord og Gjerning“, Luc. 24, 19; men Christi Kirke er det virkelig ogsaa paalagt at „prøve Aanderne“. — Hvorledes staaer det da til med disse Kjendetegn? 1) Mirakler ere jo Gjerninger, til hvilke der hører en over-

naturlig Bistand; men for det Første maa det erindres, at ikke enhver Gjerning, som vi ikke strax kunne forklare os, derfor er et Mirakel; der gives Bedragere nok i denne Verden, der ved Taskenspillerkonster og andet Blændværk kunne bringe os til at studse og forbauses; men den Slags Mirakler blive ganske begribelige, naar vi blive bekjendte med Konstgrebene og Færdighederne. Men selv om det nu virkelig er Mirakler, der altsaa ere udførte ved en høiere Bistand end Menneskenes, mon vi derfor strax tør troe, at det er Gud, der gjør dem? Djævelen kan ogsaa gjøre Mirakler. Det vidste allerede Jøderne god Besked om, da de beskyldte Jesus Christus for at uddrive onde Aander ved Beelzebuls, Djævlenes Øverstes, Magt, Matth. 12, 24. Og Christus siger jo om de falske Propheter, Marc. 13, 22: „De skulle gjøre Tegn og underlige Gjerninger for at forføre." Fremdeles hvor Apostelen Paulus taler om Antichristen, siger han, 2 Thess. 2, 9: „Hiins Tilkommelse skeer efter Satans Kraft med al Løgnens Magt og Tegn og underlige Gjerninger." See saaledes kan det staae til med Mirakler. Og man veed da heller ikke, at Mormonerne hertillands have gjort saa synderlige Mirakler; de fortælle nok om nogle, der ere foregaaede i Amerika, men hidtil er ikke et eneste godtgjort at være et sandt Mirakel, hvorimod mange ere opdagede at være Bedragerier; — jeg har nok hørt Tale om, at nogle Mænd og Qvinder ere vedblevne at beholde Sundheden, uagtet de ved deres nye Daab ere blevne puttede heelt ned under Isen, og dette anføres saa som et Mirakel. Men skal det kaldes et Mirakel, saa troer jeg, at vi Allesammen kunne gjøre Mirakler, og det sandelig uden at bede Mormonerne at staae hos. — Kunne vi altsaa ikke lige strax afgjøre, om et Mirakel er Guds eller Djævelens Værk, saa bliver der kun tilbage at spørge om og undersøge 2) den Lære, den Prædiken, Ordet, som disse „Propheter" forkynde; thi naar de ikke ved Tegn kunne bevise deres Lære, maa denne nye Lære idetmindste være i Overeensstemmelse med vor af Jesus Christus ved Tegn noksom godtgjorte sande Aabenbaring og ikke, efterat Guds egen Søn har talt,

stride lige imod hans Ord. De tale jo vel en heel Deel om Omvendelse, om Ydmyghed og Kjærlighed, det kan Altsammen have sin fuldkomne Rigtighed; — men nu lære de aabenbart, at Gud Fader har et Legeme, ja Kjød og Been ligesom vi, fordi han aabenbarede sig for Abraham i Menneskeskikkelse; saa kunde man ligesaa godt sige, at Gud er Ild, siden han viste sig for Moses i den brændende Tornebusk; eller er den Helligaand ikke kun en Due, siden den viste sig saaledes for Johannes den Døber? Christus siger, Joh. 4, 24: „Gud er en Aand." Fremdeles sige de, at Gud Fader ikke er allestedsnærværende, han lever paa en Planet Kolob, har mange Koner og mange Tønder Agerland; ja, kjære Venner, vi kjende jo Alle deres forfærdelige, uteerlige Lære om Fleerkoneri, men det er dog den allerforfærdeligste Gudsbespottelse, at tillægge Gud Fader, al Verdens Skaber og Herre, en saadan Ryggesløshed. Og ikke anderledes lære de om Guds Søn, om hvem de paastaae, at han selv holdt sit Bryllup i Cana (Joh. 2, 1 ff.) og blev viet til tre Qvinder, Maria, Martha og saa en anden Maria!! — Fremdeles lære de, at hvo som skiller sig ved en vantro Hustru for Herrens Skyld, faaer hundrede Hustruer igjen; men Christus siger, Matth. 7, 32: „Hvo som skiller sig ved sin Hustru uden for Hoers Skyld, gjør, at hun bedriver Hoer." — Endvidere paastaae de, at ingen Qvinde kan komme i Himmelen, uden at en Ægtemand fører hende did; og Paulus siger dog, Gal. 3, 26-28: „I ere Alle Guds Børn formedelst Troen i Jesu Christo — — her er ikke Jøde eller Græker, Træl eller Fri, her er ikke Mand eller Qvinde, thi I ere Alle Een i Christo." — Endnu langt flere Lærdomme kunde jeg anføre, der stride lige imod Jesu og Apostlenes Lære; men jeg mener, at disse Exempler kunne være tilstrækkelige til at kaste et Lys over deres nye Evangelium og dermed være Maalestokken for de Mirakler, de maaskee kunne gjøre. — Dette Afsnit ende vi da med et Ord af Apostelen Paulus, Gal. 1, 8-9: „Men dersom endog vi eller en **Engel af Himmelen** prædiker Eder

Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse! Som jeg sagde Eder, saa siger jeg nu igjen: dersom Nogen prædiker Eder Evangelium anderledes, end I have annammet det, han være en Forbandelse!"

Mormonernes Paastand: Der er ingen Christendom paa Jorden.

En saa stærk Paastand vove de at komme frem med; jeg har baade læst det og hørt det i deres Prædikener, at Christendommen slet ikke har været i Verden, siden Hedningene og Jøderne for en 17—1800 Aar siden udryddede Jesu udvalgte Apostle; nu først er Christendommen, den sande, rene, uforfalskede Lære ved Guds store Naade igjen dalet ned til Jorden gjennem Propheten Smith og vedligeholdes ved hans tolv Apostle (Smith er jo som bekjendt død for længere Tid siden). Hvad der har gaaet og gjældet for Christendom i 1700 Aar, er slet ikke Christendom, det er kun et daarligt Vrængebillede deraf; see Eder kun ret omkring, sige Mormonerne, er der ikke Katholiker, Lutheraner, Reformeerte, Presbyterianer, Baptister, Herrnhuter, Methodister og mange andre Partier, som alle give sig ud for Christne; var det vel saaledes i Apostlenes Dage? Og saa i hvert af disse Partier, er der Eenhed og Kjærlighed? Nei, langtfra, vedblive Mormonerne, man strides og skjændes med hinanden indbyrdes; hvortil desuden kommer denne store Masse af Ligegyldige, Hyklere og Vantroe; mon det ligner den apostoliske Menighed? Til alt dette maae vi jo desværre sige: ja der er mange Partier i Christenheden, og det kan være svært nok at finde sig tilrette; men have vi kun **Ordet** og **Sacramenterne**, da er **Kirken** tilstede, og Herren med Sine. Og skulde Nogen for Alvor troe, at Kirken i Apostlenes Dage har været uden Partier, saa tager han virkelig feil; hvad staaer der ikke 1 Cor. 1, 12: „Enhver af Eder siger: jeg er Pauli, eller: jeg er Apollos, eller: jeg er Kephæ, eller: jeg er Christi;" og 3, 3: „Der er Kiv og Nid og Tvedragt iblandt Eder" o. s. v. Læs engang dette 3die

Capitel heelt igjennem, og Du skal see, hvormeget Sectvæsen og Misforstaaelse allerede Paulus havde at kjæmpe med; ja Apostelen drister sig endog til at sige til den samme Menighed, 1 Cor. 11, 19: „Der maa være Partier iblandt Eder, at de Retskafne iblandt Eder kunne blive aabenbare." Lad os ikke skuffes af disse Folks glatte Ord, men tye til Apostelskriften, og her see vi da atter, hvorledes de fare med Løgn. Men, blive de ved, forlad dog det Samfund, I ere i, og kom til os! Herren har jo sagt: „Derpaa skal det kjendes, at I ere mine Disciple, om I have indbyrdes Kjærlighed", og den finde I dog ikke hos Lutheranerne; vi derimod ere et sagtmodigt, kjærligt Christi Folk paa Jorden. Det er nu nemt nok at sige, at der ingen Kjærlighed er mellem de lutherske Christne, men Beviset for, at der slet ingen Samfundsaand er imellem os, det skylde Mormonerne os endnu; og det Beviis skulle de nok lade være at føre, saavist som den Helligaand altid gjør sig kjendelig ved Kjærlighed; men saa deraf at slutte, at der slet ingen Christne ere, det gaaer aldeles ikke an. Det maa dog Enhver vide, at hvor der er Tro paa den treenige Gud, der er Christendom. Det vilde være mig en let Sag at komme frem med en heel Mængde Kjendsgjerninger, om hvor ynkeligt det staaer til med Kjærligheden ovre ved Saltsøen i Amerika, men jeg vil netop ikke maale med samme Alen; hertillands lader det til, at der virkelig er nogen Kjærlighed tilstede imellem dem, — saalænge det varer.

Men hvad er det saa, Mormonerne ville med al den Tale om Partier og Strid? De ville deraf slutte og bevise for os, at der slet ingen Christendom er paa Jorden uden hos dem selv. Og naar vi saa anføre dem Herrens egne Ord, Matth. 28, 20: „See, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende," saa sige de strax: ja dette Ord „med Eder", hvem er det sagt til, er det ikke sagt til Apostlene? Og I Lutheraner eller andre saakaldte Christne, I have jo slet ingen Apostle; — vi derimod, vi have Apostle. Hvis de troe, at en saadan Forstaaelse af Herrens Ord skulde være den rette, at hvor

Jesus taler til Apostlene, der skulde det udelukkende forstaaes om dem og ikke om andre Christne, som „ved deres Ord kom til at troe paa Jesus," hidsætter jeg som Exempel nogle Ord af Herren, som for enhver Christen, selv en Mormonchristen, maae bevise, at en saadan Forstaaelse er reent forkeert. Christus siger ved Indstiftelsen af den hellige Nadvere, Luc. 22, 19: „Dette er mit Legeme, som gives for Eder", „denne Kalk er det nye Testament i mit Blod, som udgydes for Eder." Hvis nu Nogen troer, at dette for Eder alene skal forstaaes om Apostlene, saa er Nadveren slet ikke indstiftet for Menigheden, men alene for Apostlene; og det har dog nok Ingen hidtil paastaaet.

Og naar vi fremdeles anføre Herrens Ord, Matth. 16, 18: „Helvedes Porte skulle ikke faae Overhaand over den" (Guds Menighed) — vil Du saa høre, hvilke haartrukne Konster de bruge for at slippe fra dette Sted, der dog saa aabenbart vidner mod deres frække Paastand, at Christendommen er forsvunden. Nei, sige de, Helvedes Porte fik heller ikke Overhaand over Kirken, thi da den sidste Apostel Johannes døde, saa tog Gud sin Menighed op til sig i Himmelen og gjemte den der, indtil han 1830 lod den dale ned igjen ovre i Amerika ved Joseph Smith. Den Bygning altsaa, som Jesus Christus og Apostlene havde begyndt at opføre som en Frelsesanstalt for Menneskene her paa Jorden, den var saa brøstfældig, at den her paa Jorden ikke kunde overleve den sidste Apostel; og dog siger Apostelen Paulus om sig selv, 1 Cor. 3, 10, og de andre Apostle, at de vare „vise Bygmestre", som opførte Kirken „paa Apostlenes og Propheternes Grundvold, hvor Jesus Christus selv er Hovedhjørnestenen," Eph. 2, 20. Mon disse nye Mormonpropheter og Apostle skulde med saadan ny Lære kunne lægge en bedre Grundvold end Jesus og Paulus?? — Nei, nei, kjære Venner, lad os vende os bort fra alle saadanne usunde og usande Forklaringer af Guds Ord og blive faste ved Jesu Ord: „hvor To eller Tre ere forsamlede i mit Navn,

der er jeg midt iblandt dem" (Matth. 18, 20), trodsende alle Helvedes Porte, om de saa nok saa meget komme til os i Skikkelse af Mormonlære eller anden Løgn; vi troe, „at Gud maa være sanddru, om endog hvert Menneske er en Løgner," Rom. 3, 4.

Om det nye Zion.

Vi vide Allesammen, at en af de første Fordringer, der gjøres til Mormonernes Bekjendere, det er, at de saa snart som muligt skulle reise til Amerika til det nye Jerusalem; thi kun der er Guds Rige, og kun der kan Christus tilbedes paa den rette Maade. Hvilke Hensigter de kunne have med dette Bud, skal jeg slet ikke indlade mig paa at forklare; det er for alvorlige Sager til at spøge med, det er jo vor Salighed, det angaaer. Mod den Lære har jeg fornemmelig een Indvending at gjøre, den er ganske kort, men naar Du har læst den een Gang, saa læs den endnu engang; det er Ord af vor Herre Jesus Christus, Joh. 4, 21: „Tro mig, den Time kommer, da I hverken paa dette Bjerg (Garizim) eller i Jerusalem skulle tilbede Faderen", og Luc. 17, 20 ff.: „Men da han blev adspurgt af Pharisæerne: naar kommer Guds Rige? svarede han dem og sagde: Guds Rige kommer ikke saaledes, at man kan vise derpaa, de skulle heller ikke sige: see her, eller see der er det; thi Guds Rige er indeni Eder. Men han sagde til Disciplene: de Dage skulle komme, da I skulle begjære at see en af Menneskens Søns Dage, og I skulle ikke see den. Og de skulle sige til Eder: see her, eller see der; men gaaer ikke hen og følger ikke heller!"

Om Daaben.

Det er ligeledes bekjendt nok, at Mormonerne forkaste Barnedaaben, fordi de sige, at Troen er en nødvendig Betingelse for at meddele den, og saa komme de frem med mange

Skriftsteder for at forsvare dette og vise, hvor daarligt det staaer med os, og at vi endelig maae døbes om og dykkes heelt ned i Vandet. Ogsaa i dette Stykke vil jeg for denne Gang fatte mig i al Korthed og kun anføre eet eneste Skriftsted, som jeg beder Dig ret at overveie, saafremt Du virkelig vil forlange, at dine Børn skulle komme i Guds Rige. Christus siger i Samtalen med Nicodemus, Joh. 3, 5: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig: uden **Nogen** bliver fød af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." Altsaa heller ikke de smaae Børn, medens jo dog netop Christus siger: „Lader de smaae Børn komme til mig, — Guds Rige hører saadanne til," Matth. 19, 4. — Luther havde ogsaa adskillige Kampe at bestaae mod Gjendøberne i hans Dage om de selvsamme Ting, og jeg kunde nok have Lyst til at anføre nogle Ord af ham, hvad enten saa Mormonerne lade haant om Dr. Morten Luthers Christendom eller ei. „Daaben, siger han, „er ikke vort Værk eller Gjerning, og lader os gjøre en stor og vid Forskjel imellem Guds og vore Gjerninger; — ellers drager Du Daaben ned til Dig selv og grunder og bygger den paa Mennesker." „Jeg vil ikke bygge min Daab paa min Tro, men omvendt vil jeg bygge min Tro paa min Daab; — altsaa disse to, siger jeg, Daaben og Troen, skal man adskille saa vidt, som Himmel og Jord, Gud og Mennesker ere skilte fra hinanden." „Derfor, paa det at Daaben maa bestaae og være sikker, har Gud ikke grundet den paa vor Tro, fordi den er uvis og endog kan være falsk, men paa sit Ord og Anordning, saa at den maa være og blive rigtig og ikke svagere og ringere, om end Troen ikke er der." „Er det dermed nok, at En siger, at han har Troen? Saaledes kan jo enhver Skjelm sige og anstille sig, som han har Troen. Og naar Du forlader Dig derpaa, saa slutter jeg imod Dig af Skriften, at alle Mennesker ere Løgnere og falske, og det er ofte forbudet at fortroe sig paa Mennesker; — men vi ville overalt ikke bygge paa Mennesker, men alene paa Guds Værk, som ikke alene er sikkert, ikke slaaer feil og bedrager, men ogsaa, naar det engang er skeet, bliver og gjælder." —

Og nu nok for denne Gang; jeg har maaskee allerede trættet Dig ved at bede Dig følge mig igjennem alle disse Krogveie for at bringe Dig Lys i Mørket og Forvirringen. Gud give, Du har maattet standse et eller andet Sted og ladet Dig overbevise ved Guds Ord, saaledes som jeg har søgt at gjøre Dig det indtrængende; og skulde det være saa, at Du har faaet Indtrykket af, at der i Mormonernes Lære ikke er Sandhed men Løgn, ikke Christus men Djævelen, saa kom Apostelen Pauli Ord ihu, som han lagde Titus paa Sinde, Tit. 3, 10: „Sky et kjættersk Menneske"! Men findes der endnu Bølgeslag og Bevægelse i din Sjæl, saa at Du ikke kan finde Hvile, saa søg i Bønnen til din Fader, som er i Himmelen, saml dit Sind og tænk paa, han vil oplade og give dem sin Helligaand, som ham bede! Vi bede i vort Fadervor: „leed os ikke udi Fristelse, men frels os fra det Onde," det vil Faderen sandelig nok gjøre, naar vi i oprigtig, inderlig Kjærlighed slutte os til ham, der er vor Troes Begynder og Fuldender, „Jesus Christus, der er igaar og idag den samme, ja til evig Tid," Hebr. 13, 8.
